

Arrest

nr. 279 654 van 27 oktober 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 8 juni 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 mei 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 juni 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaat A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 december 2020 diende verzoeker, die verklaart de Surinaamse nationaliteit te hebben, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Hij beriep zich hierbij op de hoedanigheid van "ander familielid" van een burger van de Unie, zoals bedoeld in artikel 47/1, 2°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), en verzoekt meer bepaald om een verblijfskaart in functie van zijn minderjarige stiefzoon, J.I.S., die de Nederlandse nationaliteit heeft.

Op 17 juni 2021 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris inzake deze aanvraag een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Het beroep dat door verzoeker tegen de voormelde beslissing had ingediend, werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest nr. 262 872 van 25 oktober 2021.

Verzoeker diende op 19 november 2021 een nieuwe aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, opnieuw met het oog op de gezinshereniging met zijn minderjarige stiefzoon.

Met de bestreden beslissing wordt de aanvraag afgewezen. Ze luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 19.11.2021 werd ingediend door:

Naam: K.. Voorna(a)m(en): R.L. Nationaliteit: Suriname Geboortedatum: X

*Geboorteplaats: Paramaribo
[...]*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie

Betrokkene vroeg op 19.1.2021 gezinshereniging aan met zijn minderjarige stiefzoon, zijnde J.L.S., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer [...]

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- *Tewerkstellingsattesten Tempo-team dd.06.12.2021 op naam van echtgenote van betrokkene voor de maanden oktober 2021 tot december 2021*
- *Samenstelling van het gezin dd. 15.12.2021 te Tienen*
- *Bewijs van inschrijving in het bevolkingsregister te Paramaribo dd.14.05.2020 op naam van betrokkene met vermelding van het adres G. 2 te Paramaribo. Verder ook nog een gezinsuittreksel N°12023 dd.14.05.2020 op naam van A. D.C. (moeder van de referent) waarin is opgenomen dat nog 1 andere persoon deel uitmaakt van haar gezin nl. A., J.S. geboren op 9.04.2012. Als adres is ook G. genoteerd : uit deze documenten blijkt dat alhoewel betrokkene en de referentiepersoon minstens enige tijd op hetzelfde adres woonachtig waren in Suriname, betrokkene niet voorkomt op het gezinsuittreksel op naam van de moeder van de referentiepersoon. Voor de Surinaamse overheden behoorde betrokkene derhalve niet tot het gezin van mevrouw A.D.. Er kan dus bezwaarlijk worden gesteld dat betrokkene deel uitmaakt van het gezin van de minderjarige.*

In de vorige aanvraag gezinshereniging dd. 03.12.2020 werden er volgende documenten voorgelegd:

- *documenten 'finale kwijting' dd. 27.01.2016 op naam van betrokkene en de moeder van de referentiepersoon met vermelding van het adres L. 7 -1104 DL Amsterdam (met betrekking tot deze aangehaalde samenwoning werden geen officiële documenten voorgelegd; Voor zover de aangehaalde samenwoningen (Suriname/Nederland) dienen aanvaard te worden als begin van*

bewijs, dient opgemerkt te worden dat de referentiepersoon en diens moeder zich begin 2018 in België vestigden, de referentiepersoon vestigde zich in België eind 2020. Er is dan ook duidelijk sprake van een onderbreking in de samenswoonst.

- *bewijzen vliegreis Paramaribo - Amsterdam - Paramaribo (05.09.2015- 04.10.2015) op naam van betrokkene, de referentiepersoon en diens moeder, kwitanties Jack Tours & Travel Service op naam van betrokkene met vermelding van de referentiepersoon en diens moeder dd. 18.03.2015, 20.07.2015, 29.06.2016*

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 8 januari 2018 in België verblijft. Van een (dreigende) schending van zijn recht op vrij verkeer is geen sprake. Betrokkene heeft zich voor het eerst in België aangemeld op 24.11.2020.

De Belgische wetgever heeft in de Vreemdelingenwet de artikelen 47/1 en volgende ingevoerd teneinde uitvoering te geven aan de door artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn voorziene verplichting om "overeenkomstig zijn nationaal recht" de binnenkomst en verblijf van bepaalde andere familieleden van de burger van de Unie te vergemakkelijken. De Belgische interne bepalingen moeten dus worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs. 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie. Het verlenen van een verblijfsrecht op grond van de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet moet dus tot doel hebben te voorkomen dat de betrokken burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich in België (dit is het gastland) niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn. De in artikel 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarden dat de aanvraag van het 'ander' familielid, zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van diezelfde wet, erop gericht moet zijn om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen, moet dan ook in het licht van deze doelstelling worden begrepen. Echter in deze dient dus te worden vastgesteld dat de referentiepersoon reeds sinds 8 januari 2018 onafgebroken in België verblijft. In die zin hoeft betrokkene geen vergemakkelijkte toegang te krijgen tot België om de 'eenheid van familie' van de referentiepersoon te vrijwaren. Van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan geen sprake zijn. Niets wijst er op dat referentiepersoon zich ertoe zou gedwongen zien België of de Europese Unie te moeten verlaten indien betrokkene niet gemachtigd zou worden tot verblijf. De referentiepersoon heeft immers sinds jaren dat vrij verkeer uitgeoefend, zonder dat betrokkene over het 'verblijfsrecht heeft beschikt.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat daar niets van werd voorgelegd. Dat zou trouwens ook niet kunnen, gezien de referentiepersoon een minderjarige is. Het spreekt voor zich dat een minderjarige persoon, geen meerderjarige ten laste kan hebben.

Het gegeven dat betrokkene tot op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag

gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het eerste middel luidt als volgt:

"Het eerste middel is afgeleid uit de schending van artikel 8 EVRM;

Dat afwijzing onvermijdelijk een schending betekent van artikel 8 EVRM dat het recht op gezin- en privé-leven waarborgt;

Dat art. 8 V.R.M. stelt dat eenieder recht heeft op eerbieding van zijn privé- en gezinsleven en dat inmenging van enig openbaar gezag enkel toegestaan is als het bij wet voorzien en nodig is in een democratische samenleving in het belang van s'lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de rechten en de vrijheden van anderen;

Dat art. 8 E.V.R.M. direct toepasbaar is in het Belgische interne recht;

Dat het zowel het feitelijke als het juridische gezin beschermt;

Dat art. 8 E.V.R.M. wel degelijk een verblijfsrecht impliceert (E.H.R.M. 21.06.1988), Berrebbah t. Nederland, publ. Hof, Reeks A, vol. 138, 14), (E.H.R.M. arrest nr 1273810, Jeunesse tegen Nederland, 03.10.2014) "

2.2. Het tweede middel wordt als volgt uiteengezet:

"Schending van artikel 8 EVRM

Dat Dienst Vreemdelingenzaken met zijn beslissing dd. 17.05.2022 een beslissing heeft genomen die in strijd is met artikel 8 EVRM Europees verdrag van de rechten van de mens, maar liefst voor de tweede keer op rij.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft een beslissing genomen op 17.05.2022 zonder rekening te houden met mijn gezinssituatie. Volgens de vreemdelingenwet en het Europees Verdrag van de rechten van de mens dient er eerst een belangafweging gemaakt te worden en het belang van de minderjarige kinderen afweging alvorens er een negatieve beslissing wordt genomen, (fair balance toets). Namelijk mijn gezinssituatie, gezondheidstoestand, banden met België en dat van de staat. Dat ik gehuwd bent met een in België wonende echtgenote met wettig verblijf; zie huwelijksakte en verblijfkaart van mijn echtgenote. Er een gemeenschappelijk kind erbij is, Geboren op 22.08.2018 te Tienen België naam S.K. [...] Mijn huwelijk werd goedgekeurd door de rechtbank in Leuven na een procedure van schijnhuwelijk en schijn erkenning. Vind ik dat volgens artikel 8 EVRM niet voldoende afweging is toegekend aan mijn gezinssituatie. Ik vorm een gezin samen met mijn echtgenote, mijn zoon en mijn stiefzoon. Er is volgens de vreemdelingenwet van 15.12.1980 niet voldoende afweging gedaan in mijn gezinssituatie namelijk het hoger belang van het minderjarige kind. Het principe Hoger belang van het kind; dit betekent dat bij elke beslissing die wordt genomen, het hoger belang van het kind doorslaggevend moet zijn. Dit principe geldt ook bij elke beslissing inzake gezinshereniging waarbij minderjarige kinderen bij betrokken zijn dat ook wordt benadrukt door het EHRM. Mijn zoon is in België geboren is nooit naar een ander land gegaan, heeft een wettig verblijf zie geboorteakte, erkenningsakte, verblijfkaart, gezinsaanmelding in bijlage. Is mijn geval dan niet een procedure tot gezinshereniging? Verder ben ik nooit in 4 aanraking gekomen met justitie en politie dus van een gevaar vormen voor de samenleving in België is er geen sprake. Met deze beslissing word ik dan genooddaakt gescheiden van mijn gezin waarvan elk één over een vast verblijf beschikt en wel van onbepaald duur. Deze beslissing scheidt mij dan ook van mijn minderjarige biologische zoon.

Waarvan hij in volle ontwikkeling en groei is(hij is pas 3 jaar oud) en heeft beide ouders hard nodig gelet op zijn leeftijd zou het echt oneerlijk zijn dat ik dan van mijn zoon zou worden weggerukt. Wij hebben vanaf de geboorte een hechte familielevens als vader en zoon en ook nog een hechte band met mijn stiefzoon en ook nog een huwelijk met mijn vrouw. Dat het bijzonder moeilijk is dat wij terug keren naar Suriname blijkt uit de hechte banden dat wij hebben opgebouwd in België namelijk; mijn echtgenote heeft een wettig verblijf heeft, een vaste werk hier , mijn stiefzoon de Nederlandse nationaliteit en een wettig verblijf in België en mijn zoontje een wettig verblijf in België. Verder gaan ze allebei hier op school, Ik ben dan degene die ze dan ophaalt van school en afzet gezien ik nog geen verblijfkaart had. Mijn vrouw gaat dan naar het werk want zij is de kostwinner. Een repatriëring van mij is dan ook bijzonder moeilijk en een schending van de rechten van de mens, in deze een fundamentele recht. Want dan komt mijn zoontje zonder vader te staan, mijn echtgenote zonder echtgenoot, en mijn stiefzoon zonder stiefvader. Wat een onherstelbare breuk met zich zal meebrengen. Het gezin zou dan helemaal uit elkaar vallen. Mijn stiefzoon is dan ook weer een Unieburger en nog minderjarig waarvan mijn echtgenote de hoofdverzorger is. Een repatriëring van mijn stiefzoon is dan ook tegen de wet van de EU om een onderdaan het grondgebied te weigeren zonder enig reden van het verstoren van de openbare orde. Dat de DVZ op de hoogte is of was van mijn gezinsituatie sinds de eerste aanvraag en op de hoogte is van het bestaan van mijn minderjarige zoon is duidelijk te zien op de gezinsaanmelding wat duidelijk staat dat ze het hebben gezien in mijn dossier en wordt duidelijk aangegeven in het weigeringsbrief bijlage 20 dat de dienst mijn gezinsaanmelding heeft ontvangen waarvan mijn zoontje duidelijk op staat S.K. geb 22.08.2018 [...] Dat het hoger belang van het kind in overweging dient genomen te worden en een doorslag moet geven wordt ook bevestigd in vaststaande rechtspraken en onder meer RvV nr. 265069 van 7 december 2021 namelijk primaire overweging geven aan het minderjarig kind, RvV nr. 205020 van 07.06.2018, RvV nr. 246153, vaste uitspraak van de HvJ nr C-112/20 van 11 maart 2021 Vaste uitspraak van het HvJ EHRM nr 12738/10 jeunese tegen nederland 03.10.2014 Dat het middel ernstig is; Hierbij vraag ik dan ook met alle eerbied aan de Raad om het hoger belang van mijn minderjarig zoontje S.K. geb 22.08.2018 in overweging te nemen Conform artikel 8 EVRM “

2.3. Verzoeker zet zijn derde middel als volgt uiteen:

“Dat het derde middel is afgeleid uit de schending van het evenredigheidsbeginsel; Dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen van het besluit niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot en met het besluit te dienen;

Dat één en ander uitraadt een ernstige schending inhoudt zowel op artikel 8 EVRM, als op art. 7, l. art. 9 en art. 16.1 van het kinderrechtenverdrag;

Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid hieraan evenwel voor de tweede keer voorbij gaat waarvan men op de hoogte is van de situatie en men kennis heeft van het Europese verdrag van de rechten van de mens en dat het direct toepasbaar is in België;

Dat het EVRM, en in casu meer bepaald artikel 8 EVRM precies werd ondertekend om alle mensen het recht te verlenen hun partner te kiezen en een gezin uit te bouwen;

Mag het kind van mij dan, in tegenstelling tot kinderen van legaal verblijvende paren, dan wel gescheiden worden van zijn vader in deze mijn biologische zoon naam S.K. geb te Tienen België op 22.08.2018 [...] Dat ik dan wel degelijk kan beroepen op artikel 8 EVRM, welke onder meer de eerbieding van het recht op familie- en gezinsleven beschermt; Dat artikel 8 EVRM. direct toepasbaar is in het Belgische interne recht en zowel het feitelijke als juridische gezin beschermt;

Dat artikel 8 EVRM stelt dat eenieder recht heeft op eerbieding van zijn privé- en gezinsleven en dat inmenging van enig openbaar gezag enkel toegestaan is als het bij wet voorzien en nodig is in een democratische samenleving in het belang van lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de goede zeden, of de bescherming van de rechten en de vrijheden van anderen.

Dat artikel 8 EVRM wel degelijk een verblijfsrecht impliceert (E.H.R.M. 21.06.1988, Berrebaht. Nederland. publ. Hof, Reeks A, vol. 138, 14), (E.H.R.M. arrest nr 12738/10, Jeunese tegen Nederland, 03.10.2014) Dat afwijzing niet alleen een schending van artikel 8 EVRM betekent doch ook in de hoofde van het kind van mij een schending van:

-artikel 7,1 van het Verdrag van 20.11.1989 inzake de rechten van het kind ; Het kind wordt onmiddellijk na de geboorte ingeschreven en heeft vanaf de geboorte het recht zijn of haar ouders te kennen en door hen te worden verzorgd..."

-artikel 7,2 van het Verdrag van 20.11.1989 inzake de rechten van het kind: De staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn/haar ouders tegen hun wil....

-artikel 16.1 van het Verdrag van 20.11.1989 inzake de rechten van het kind:, Geen enkel kind mag worden onderworpen aan willekeurige of onrechtmatige inmengingen in zijn of haar gezinsleven

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen.

Dat de bestreden beslissing niet of althans onvoldoende met zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen ;

Dat aldus een substantiële of straffe van nietigheid voorgeschreven wetgeving ernstig werd geschonden en de nietigverklaring van de bestreden beslissing verantwoorden; "

2.4. Tot slot voert verzoeker een vierde middel aan, dat luidt als volgt:

"Het Vierde middel betref het schending van artikel 47/3 ,2;

Dat Artikel 47/1,2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat de andere familieleden bedoeld in artikel 471\ ,2, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij Willen voegen of dat zij deel uitmaken van het gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land

Het woord Gezin is de term voor alle samenlevingsvormen die een herkenbare sociale eenheid zijn, met al dan niet verwante personen die duurzame en affectieve banden hebben en elkaar onderling steunen en verzorging verlenen. van oorsprong of van herkomst. Bij onstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de unie bewezen worden met elk passend middel'

Dat de dienst Vreemdelingenzaken een incorrecte beslissing nam over mijn verblijfsaanvraag dat 17.05.2022 is te merken aan de gevraagde en de geleverde documenten ter staving van mijn aanvraag tot gezinshereniging. Eerste indiening 03.12.2021 dat weigering 17.06.2022, dat tweede aanvraag 19.11.2021 dat weigering 17.05.2022 telkens werd mijn aanvraag geweigerd en met dezelfde motivering dat ik niet bewezen heb dat ik deel uitmaakte van het gezin van mijn stiefzoon waar van ik tot twee keer toe duidelijk de uittreksels erbij heb toegevoegd van onze gemeenschappelijk adres in Suriname zie uittreksels zie motivering bijlage 20. Dat de DVZ vindt dat ik niet op het gezinsuittreksel voorkomt betwist ik niet, ! MAAR!! dat de dienst dan ook niet kijkt naar het feit dat we samen onder een dak hebben gewoond als feitelijke gezin betreur ik echt. Mijn vraag is dan ook wat er wordt begrepen onder een gezin? Is de nieuwe vriend van de mama dat inwoont op hetzelfde adres niet een feitelijke gezinslid van het gezin? Dan meer nog is hij dan niet de feitelijke stiefvader? Dat omdat ik dan toen nog niet gehuwd was met mijn vrouw de mama van de referentie persoon. Ik verwijs dan terug naar bij wet voorgestelde lezing dat de bewijzen van de overheid moeten zijn of elke passend middel dat kan aantonen dat ik deel uitmaakte van het gezin. De gemachtigde van de Staatssecretaris houdt maar vol dat ik niet officieel opgenomen bent op het gezinsuittreksel van mijn vrouw in Suriname wat onmogelijk is in Suriname wegens het feit dat wij nog niet gehuwd waren ,maar ik was de feitelijke partner van de mama van mijn stiefzoon .Dus in deze was het zeker dat ik als de vriend van de mama van de referentie persoon in deze mijn stiefzoon zeker deel uitmaakte van het gezin. In de nieuwe beslissing van de Dienst hebben ze zelf gezegd dat Ik geen deel uitmaakte van het gezin van mijn vrouw 7 in Suriname. Waarvan op het uittreksel duidelijk het gemeenschappelijk adres staat namelijk G. 2 Suriname Paramaribo .

Verder heb ik ook vliegtickets getoond met het gemeenschappelijk adres waar we bleven L. 7-1104 DI Amsterdam dat wordt ook niet aanvaard als een bewijs van gemeenschappelijke wonen ondanks het duidelijk staat op de uittreksels en op de vliegtickets. Er wordt ook niet betwist door de dienst dat wij samen

hebben gewoond in Suriname in hun motiverings brief vermelden zij dan ook duidelijk dat betrokkene (ik) en de referentie persoon (mijn stiefzoon) enige tijd ophetzelfde adres hebben gewoond maar het feit dat ik niet op het gezinsuittreksel voorkomt word ik dan niet bechouwd als een gezinslid wat helemaal niet waar is want het gezin kan wettelijk zijn maar ook feitelijk. Gezien dat de werkwijze van Surinaame is dat alleen de verwante gezinsleden op een uittreksel voor het gezin voorkomt. Wat ik ook duidelijk heb gemeld bij de gemeente !, dat op haar beurt de DVZ op de hoogte zou brengen. Gezien ik geen offieele documenten daarvan kon bekomen. Ik verwijs dan ook naar het begrip het gezin wat begrijp men onder het begrip gezin: De rijksoverheid hanteert sinds 1996 de volgende definitie voor gezin: "Elk leefverband van één of meer volwassenen die verantwoordelijkheid dragen voor de verzorging en opvoeding van één of meer kinderen (VWS, 1996)" "

2.5. In het kader van een goede rechtsbedeling, worden alle vier de middelen samen behandeld.

Verzoeker diende een aanvraag gezinshereniging in gestoeld op artikel 47/1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit artikel bepaalt:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;"

Verzoeker moet dus aantonen dat hij voorafgaand aan zijn aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst, ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van de Unieburger, *in casu* zijn Nederlandse stiefzoon. De verwerende partij is van oordeel dat hij dit niet aantoon.

Wat betreft het ten laste zijn van de referentiepersoon, betwist verzoeker het oordeel van de verwerende partij niet. Daarentegen meent hij dat hij weldegelijk deel uitmaakte van het gezin van zijn stiefzoon in het land van herkomst.

Hoewel de bewoordingen *"in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin"* vermeld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, er niet geheel mee samenvallen, moet worden vastgesteld dat dit artikel onbetwistbaar de omzetting vormt van artikel 3, lid 2, a) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn; zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-2014, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Deze bepaling luidt als volgt:

"Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;"

Het Hof van Justitie is van oordeel dat de eenvormige toepassing van het Unierecht en het gelijkheidsbeginsel vereisen dat deze bepaling normaliter in de gehele Unie autonoom en uniform wordt uitgelegd, waarbij niet alleen rekening moet worden gehouden met de gebruikelijke betekenis van de bewoordingen ervan, maar ook met de context ervan en met de doelstellingen van de regeling waarvan zij deel uitmaakt. Wat moet worden verstaan onder het begrip *"inwonen bij de burger van de Unie"*, in het Belgische recht omgezet als *"deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie"*, wordt als volgt uitgelegd door het Hof van Justitie:

"Artikel 3, lid 2, eerste alinea, onder a), van richtlijn 2004/38 aldus moet worden uitgelegd dat het begrip andere familieleden die inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet"

*in deze bepaling slaat op personen die met deze burger een relatie van afhankelijkheid hebben die gebaseerd is op een nauwe, duurzame persoonlijke band die is ontstaan in hetzelfde huishouden en in het kader van een gemeenschappelijk huiselijk leven dat verder gaat dan eenvoudigweg tijdelijk samenwonen om louter praktische redenen.” (HvJ 15 september 2022, C-22/21 SRS, AA, pt 30) . Het Hof heeft erop gewezen dat deze invulling toelaat om een gedeeld huishouden enkel als voorwendsel met het oog op binnenkomst en verblijf in de lidstaat uit te sluiten (*ibid*.pt 26). De band waarvan sprake moet van dien aard zijn dat indien het andere familielid in het gastland niet zou kunnen inwonen bij de Unieburger, minstens één van beiden daaronder zou lijden (*ibid*.pt 27).*

Elke andere invulling van het begrip “gezin” is bijgevolg niet relevant in het kader van de onderhavige betwisting.

Een bewijs van samenwonen volstaat dus niet, en verzoeker moet dus aantonen dat hij een dergelijke afhankelijkheidsrelatie heeft met zijn stiefzoon, reeds van in het land van herkomst.

Artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 8, lid 5, e) van de Burgerschapsrichtlijn bepaalt in dat verband:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Verzoeker betoogt dat hij duidelijk de uittreksels van het gemeenschappelijk adres in Suriname bij zijn aanvraag heeft toegevoegd. Hij betreurt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het feit dat hij samen met de referentiepersoon en zijn moeder onder een dak heeft gewoond als een feitelijk gezin.

De Raad wijst er op dat de verwerende partij weldegelijk rekening heeft gehouden met de samenwonen in Suriname, maar heeft geoordeeld dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat hij deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Zij stelt onder meer het volgende in de bestreden beslissing:

“Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

[...]

- Bewijs van inschrijving in het bevolkingsregister te Paramaribo dd.14.05.2020 op naam van betrokkene met vermelding van het adres G. 2 te Paramaribo. Verder ook nog een gezinsuittreksel N°12023 dd.14.05.2020 op naam van A. D.C. (moeder van de referent) waarin is opgenomen dat nog 1 andere persoon deel uitmaakt van haar gezin nl. A., J.S. geboren op 9.04.2012. Als adres is ook G. genoteerd : uit deze documenten blijkt dat alhoewel betrokkene en de referentiepersoon minstens enige tijd op hetzelfde adres woonachtig waren in Suriname, betrokkene niet voorkomt op het gezinsuittreksel op naam van de moeder van de referentiepersoon. Voor de Surinaamse overheden behoorde betrokkene derhalve niet tot het gezin van mevrouw A.D.. Er kan dus bezwaarlijk worden gesteld dat betrokkene deel uitmaakt van het gezin van de minderjarige.”

Verzoeker betwist niet dat hij niet voorkomt op het gezinsuittreksel van de moeder van de referentiepersoon. Hij verklaart dat de Surinaamse werkwijze erin bestaat om alleen de verwante gezinsleden op een gezinsuittreksel op te nemen en dat hij op dat moment nog niet gehuwd was met de moeder van de referentiepersoon. De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoeker geen begin van bewijs bijbrengt van deze Surinaamse werkwijze. Waar hij betoogt dat hij dit gegeven duidelijk had gemeld aan de gemeente die dit zou doorgeven aan de verwerende partij, stelt de Raad vast dat dit eveneens een loutere bewering betreft. Eén en ander klemmt des te meer nu uit deze stukken, hoewel afgeleverd op dezelfde datum, niet blijkt dat ze betrekking hebben op dezelfde periode. Voor verzoeker kan als registratiedatum worden gelezen 7 september 2005, terwijl het stuk dat betrekking heeft op de partner en de stiefzoon geen leesbare datum vermeldt en bovendien -hoewel afgeleverd op dezelfde datum en door dezelfde dienst, is opgesteld in een geheel andere template. Uit deze stukken kan dus op geen enkele manier worden afgeleid dat verzoeker en zijn partner en stiefzoon op hetzelfde ogenblik op het genoemde

adres hebben samengewoond. Verder kan niet blijken dat de stukken betrekking hebben op de periode voorafgaand aan de aanvraag: immers wordt in de bestreden beslissing ook melding gemaakt van het feit dat er duidelijk sprake is van een ruime onderbreking van samenwonen. Verzoeker betwist dit niet, en uit het attest gezinssamenstelling van de stad Tienen blijkt inderdaad dat verzoekers partner en kinderen reeds sedert januari 2019 en verzoeker pas sedert december 2020 op het adres in Tienen zijn ingeschreven. In die context moet nog worden benadrukt dat het Hof van Justitie erop heeft gewezen dat de doelstelling van artikel 3 lid twee van de Burgerschapsrichtlijn is de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven. Met zijn loutere betoog dat hij de feitelijke partner was van de moeder van de referentiepersoon en bijgevolg ook de feitelijke stiefvader was van de referentiepersoon en met hem een hechte band heeft toont verzoeker niet aan dat hij voldoet aan het criterium van het deel uitmaken van hetzelfde gezin in het land van herkomst. Met zijn verwijzing naar een gemeenschappelijk adres in Nederland dat staat vermeld op vliegtickets, maakt verzoeker dit evenmin aannemelijk.

Er is bijgevolg niet aangetoond dat de verwerende partij een onwettige of kennelijk onredelijke invulling heeft gegeven aan het criterium van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet en evenmin dat zij de stukken die door verzoeker werden voorgelegd in die context niet deugdelijk zou hebben beoordeeld.

Een schending van artikel 47/1, 2° en artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. De vaststelling dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij in het land van herkomst ten laste was van of deel uitmaakte van het gezin van zijn stiefzoon, de referentiepersoon volstaat om de aanvraag af te wijzen. Het feit dat verzoeker ondertussen gehuwd is met de moeder van de referentiepersoon, namelijk op 24 november 2020 en de verwijzing naar de actuele situatie van het gezin van het koppel, doet aan de voorgaande vaststelling geen afbreuk.

Verzoeker voert daarnaast een schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) en betoogt dat geen rekening is gehouden met zijn gezinsleven dat hij in België heeft met zijn echtgenote, hun gemeenschappelijke zoon en zijn stiefzoon.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Nergens uit de stukken van het dossier of uit de stukken die door verzoeker worden bijgebracht blijkt dat hij een bloed- of aanverwantschapsband heeft met zijn stiefzoon. De Raad merkt in dit verband op dat het EHRM slechts in zeer uitzonderlijke gevallen een gezinsleven aanvaardt wanneer er geen bloedband of andere verwantschapsband bestaat tussen minderjarige kinderen en een derde, met name in de situatie waar er sprake is van een de facto gezinsrelatie tussen een minderjarig kind en een zorgdragende volwassene, die geen bloedverwant is (EHRM 22 april 1997, X., Y. en Z./Verenigd Koninkrijk (GK), § 37; EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150). De invulling van de voorwaarde “deel uitmaken van het gezin in het land van herkomst” door de hiervoor aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie is hiermee in lijn. Aangezien reeds is vastgesteld dat niet is aangetoond dat aan deze voorwaarde is voldaan, toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij, die zich in het kader van de onderhavige aanvraag uitsluitend moet uitspreken over de vraag of verzoeker kan worden beschouwd als een “ander familielid” van zijn Nederlandse stiefzoon in toepassing van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, verder onderzoek moest doen naar en motiveren over artikel 8 van het EVRM of in het kader van deze aanvraag een positieve verplichting had om hem een verblijfsrecht toe te kennen.

In de mate dat verzoeker zich thans beroept op het feit dat hij met zijn partner ook een gemeenschappelijk kind heeft, en dat hij een gezin vormt met zijn partner en de twee kinderen, kan worden volstaan met de vaststelling dat de thans bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel in zich draagt en dus niet tot gevolg heeft dat verzoeker van zijn gezin zal worden gescheiden, en dus evenmin dat zijn gezinsleden zullen worden verplicht België te verlaten. Verzoekers betoog op dat vlak is aldus niet dienstig.

Verzoeker maakt een schending van artikel 8 van het EVRM – een miskenning van het hoger belang van zijn kind- niet aannemelijk.

Waar verzoeker in hoofde van zijn biologische zoon S.K. de schending aanvoert van de artikelen 7, 9 en 16 van het Kinderrechtenverdrag, merkt de Raad op dat dit kind in deze zaak niet is vertegenwoordigd. Hoe dan ook toont verzoeker niet aan dat de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag, -voor zover al zou kunnen worden aangenomen dat deze rechtstreekse werking hebben- een ruimere draagwijdte hebben artikel 8 van het EVRM, temeer nu zoals reeds gesteld er geen verwijderingsmaatregel voorligt.

2.6. De middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS